

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **Bc. H. F.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Ilonou Chladovou
sídlem Rybníček 4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Malinovského nám. 3, 601 57 Brno

za účasti
osoby zúčastněné
na řízení: **EG.D, a.s.**, IČO 28085400
sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2020, č. j. MMB/0511609/2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Úřad městské části města Brna, Brno – Řečkovice a Mokrá hora, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) výrokem I. rozhodnutí ze dne 23. 4. 2019, č. j. MCBRMH/003326/19/2100/PALU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), dodatečně nepovolil stavbu
 - SO 02 úschovna nářadí pro Spolek zahrady a chaty na Západi, z.s., na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. X, včetně souvisejících staveb, a to
 - rozvod splaškové kanalizace, včetně jímky na vyvážení na pozemku parc. č. X v k. ú. X
 - jímka na dešťovou vodu s přepadem a vsakem na pozemku parc. č. X v k. ú. X,a to z důvodu, že žalobkyně jakožto stavebník neprokázala soulad staveb s požadavky § 129 odst. 3 písm. a) a c) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“). Proti výroku I. prvostupňového rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalovaný o podaném odvolání rozhodl rozhodnutím ze dne 22. 1. 2020, č. j. MMB/0511609/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že
 - výrokem I. podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) změnil výrok I. prvostupňového rozhodnutí tak, že text „*neboť stavebník neprokázal soulad stavby s požadavky § 129 odst. 3 písm. a) a c) stavebního zákona*“ nahradil textem „*neboť stavebník neprokázal soulad stavby s požadavky § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona*“;
 - výrokem II. podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu prvostupňové rozhodnutí ve zbytku potvrdil.

Správní orgány dospěly shodně k závěru, že záměr žalobkyně není v souladu s územně plánovací dokumentací (Územním plánem města Brna), konkrétně nesplňuje podmínku přípustnosti stavby spočívající dle čl. II. bodu 1 Přílohy č. 1 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna, ve znění pozdějších předpisů, v požadavku na soulad stavby, co do objemu a rozlohy, s charakterem předmětné lokality.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobkyně se domáhá zrušení výroku I. napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá nesprávné vyhodnocení skutkového stavu a nesprávné právní posouzení ze strany správních orgánů. Stavební úřad překročil rámec své kompetence, když účelově žádal o tzv. technickou výpomoc orgán územního plánování žalovaného, v rámci které došlo k posouzení souladu záměru žalobkyně s vydanou územně plánovací dokumentací, ačkoliv takové posouzení výslovně náleželo pouze do kompetence stavebního úřadu. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neposoudil stavbu úschovny nářadí s obecným regulativem, naopak za základ posouzení vzal nesouměřitelné veličiny – posuzoval zcela odlišné objekty jak z hlediska funkčního, tak

z hlediska prostorového uspořádání – objekty individuální rekreace a objekt úschovny nářadí. Žalovaný vyhodnotil stavbu úschovny nářadí jako stavbu nesouladnou s regulativy prostorového uspořádání území, ačkoliv neměl dostatečné podklady k porovnání stavebního objemu a rozlohy úschovny nářadí, jakožto doplňkové stavby v dané lokalitě k ostatním objektům, zejména pak k objektům individuální rekreace, se kterými žalovaný prováděl posouzení co do stavebního objemu, rozlohy.

3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Stavební úřad v souladu s § 8 odst. 2 správního řádu požádal odborný správní orgán na úseku územního plánování o stanovisko k věci. Odborné stanovisko bylo podkladem pro rozhodnutí stavebního úřadu, konečné vyhodnocení souladu stavby s územně plánovací dokumentací provedl dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona sám stavební úřad a zcela individuálně tuto okolnost posoudil. To, že se v dané lokalitě nenachází další stavby služeb, nemůže být důvodem pro to, aby nebyl vyhodnocen soulad stavby s charakterem předmětné lokality. I stavba s jiným účelem využití než individuální rekreace musí splňovat podmínku souladu (co do objemu, rozlohy, účelu) s charakterem předmětné lokality, což se v případě žalobkyně nestalo.

III. Posouzení věci krajským soudem

4. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
5. Zdejší soud předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Není úkolem soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování žalobkyně sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobkyni znění žalobních námitek. Co se týče precizace žalobních bodů, je potřeba také zmínit, že krajský soud se může zabývat pouze takovými námitkami, z nichž je patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobkyně rozhodnutí žalovaného napadá. Z řady pasáží v žalobě je přitom obtížně seznatelné, kdy žalobkyně toliko rekapituluje vývoj řízení a obsah rozhodnutí a kdy skutečně vytýká žalovanému konkrétní vadu. Krajský soud proto vyhodnotil jako žalobní body pouze ty pasáže, z nichž vyplývá zřetelný a blíže zdůvodněný nesouhlas žalobkyně s konkrétním postupem žalovaného.
6. Žalobkyně namítá překročení pravomocí stavebního úřadu vydáním žádosti ze dne 27. 7. 2018, č. j. MBCRMH/006295/18/2100/PALU, odboru územního plánování a rozvoje žalovaného, o technickou výpomoc, spočívající v posouzení záměru žalobkyně s vydanou

územně plánovací dokumentací (dále jen „žádost“). Uvedené námitce zdejší soud nepřisvědčuje.

7. Podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona lze stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním dodatečně povolit za podmínky, že stavebník prokáže, že stavba „není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území“.
8. Podle § 129 odst. 2 stavebního řádu postupuje stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115.
9. Podle § 90 písm. a) stavebního zákona stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.
10. Revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že žádosti stavebního úřadu bylo vyhověno, a to přípisem odboru územního plánování a rozvoje žalovaného, ze dne 24. 8. 2018, č. j. MMB/0318189/2018/Rei, ve kterém odbor územního plánování a rozvoje sdělil, že úschovna náradí na pozemcích parc. č. X a X v k. ú. X není dle jeho odborného názoru svými parametry (zastavěnou plochou 87,5 m² a obestavěným prostorem 297 m³) v souladu s charakterem předmětné lokality, a je tedy s ohledem na regulativy Územního plánu města Brna v daném případě nepřipustná.
11. Na předmětné stanovisko odboru územního plánování a rozvoje žalovaného je třeba dle názoru zdejšího soudu hledět jako na „odborné posouzení skutečností jiným správním orgánem“ ve smyslu § 56 správního řádu, resp. jako na „podklad od jiného správního orgánu“ ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. A právě v souladu s § 56 správního řádu stavební úřad postupoval, pokud vyžádal po odboru územního plánování a rozvoje žalovaného, jakožto správního orgánu, který dle § 6 odst. 1 stavebního zákona pořizuje územní plán a plní další úkoly na úseku územního plánování, odborné posouzení, zda je záměr žalobkyně v souladu s Územním plánem města Brna. Takové odborné posouzení není podkladem, u kterého by zákon stanovil, že je pro správní orgán závazný, a je tedy dle § 50 odst. 4 správního řádu jedním z podkladů pro vydání rozhodnutí, který byl stavební úřad povinen hodnotit podle své úvahy a přihlídnout přitom ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Stavební úřad tedy postupoval zcela správně, neboť předmětné odborné posouzení hodnotil podle § 50 odst. 4 správního řádu spolu s ostatními důkazními prostředky. Na základě provedeného hodnocení, obsaženého na str. 13, 14 a 15 prvostupňového rozhodnutí, resp. na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, je zjevné, že otázkou souladu záměru žalobkyně s územně plánovací dokumentací se stavební úřad zabýval a s využitím všech důkazních prostředků, které měl k dispozici, provedl posouzení ve smyslu § 90 písm. a) stavebního zákona, na základě kterého dospěl k závěru, že záměr v souladu s územně plánovací dokumentací není. Nelze tedy ani přinejmenším hovořit o jakémkoli překročení pravomocí stavebního úřadu. Stavební úřad byl povinen dle § 90 písm. a) stavebního zákona provést posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací, a tak i učinil. Využil-li k tomu jako jeden z podkladů odborné posouzení jiného správního orgánu, nelze jeho postup spatřit jakkoli nezákonným, naopak se jedná o exemplární projev zásady vzájemné spolupráce správních orgánů (srov. § 8 odst. 2 správního řádu) a zásady materiální pravdy (srov. § 3 správního řádu).

12. Nadto považuje zdejší soud za nutné podotknout, že žalobkyně měla možnost se s tímto předmětným odborným posouzením stejně jako s ostatními podklady před vydáním prvostupňového rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit a vyjádřit se k němu. V tomto ohledu tedy jistě nedošlo k žádnému zkrácení žalobkyně na jejích právech. Žalobkyni nebyla jakkoli upřena možnost seznámit se s daným podkladem rozhodnutí, ani s jeho hodnocením provedeným stavebním úřadem, ani se závěrečným posouzením souladu jejího záměru s Územním plánem města Brna provedeným stavebním úřadem, resp. žalovaným. Soudu proto není zřejmé, v čem konkrétně žalobkyně spatřuje zkrácení na svých právech, když stavební úřad v zájmu maximálního zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností a zajištění jeho odborného posouzení využil, mimo svých odborných znalostí, rovněž odborných znalostí správního orgánu přímo územní plán pořizujícího (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 2 As 66/2011-177).
13. Žalobkyně spatřuje rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, neboť žalovaný dle jejího názoru neposoudil ve vztahu k předmětné stavbě úschovny náradí naplnění obecných regulativů prostorového uspořádání. Dále považuje žalobkyně za nepřipadné porovnávání objemu a rozlohy stavby jejího záměru se stavbami individuální rekreace.
14. Na úvod zdejší soud poznamenává, že stavbu prováděnou v rozporu se stavebním zákonem (bez rozhodnutí, opatření či jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem) lze dle § 129 odst. 3 stavebního zákona za splnění určitých podmínek dodatečně povolit v řízení o dodatečném povolení stavby. Přitom je nutno zdůraznit, že se jedná o řízení, které je důsledkem řízení o odstranění stavby, vyvolané porušením právní normy, a jako takové by rozhodně nemělo být pravidlem. Účelem řízení o dodatečné povolení stavby je tak snaha o dodatečné zhojení závažné vady, a to pod podmínkou, že dodatečně povolená stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním zákonem, územně plánovací dokumentací, ani s cíli a záměry územního plánování, či není prováděna na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje. Takové řízení je návrhové a vlastník stavby (příp. stavebník) v něm musí prokázat, že stavba neodporuje výše uvedeným podmínkám. Přitom není možné připustit takový výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006-75, publ. pod č. 1202/2007 Sb. NSS).
15. Před samotným vypořádáním námitky žalobkyně považuje soud za vhodné v první řadě shrnout podmínky přípustnosti staveb nacházejících se v předmětném území.
16. V posuzované věci není sporu o tom, že záměr žalobkyně (resp. pozemky p. č. X a X v k. ú. X) je podle Územního plánu města Brna (Obecně závazná vyhláška statutárního města Brna č. 2/2004, o závazných částech Územního plánu města Brna, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „vyhláška“) součástí plochy nestavební – volně stabilizované s funkcí plochy s objekty pro individuální rekreaci. Z regulativů Územního plánu města Brna (tvořících Přílohu č. 1 vyhlášky, dále jen „Příloha č. 1“) pro uspořádání území vyplývají následující regulační podmínky pro využití předmětného území, tj. plochy nestavební - volné (čl. II. bod 3 Přílohy č. 1):

„V plochách nestavebních-volných (kromě chráněných území využitelných přírodních zdrojů) jsou přípustné jednak podzemní liniové stavby technické infrastruktury včetně případných

souvisejících zařízení a podzemní liniové dopravní stavby vyznačené schematicky ve výkresové části ÚPmB, jednak stavby přípojek technické infrastruktury pro legální stavby.

Podmíněně jsou přípustné jiné druhy podzemních staveb, pouze pokud mají být budovány ve veřejném zájmu a pokud funkce stavby bude v souladu s regulativy pro konkrétní funkční typ.“

[...]

„FUNKCE: PLOCHY S OBJEKTY PRO INDIVIDUÁLNÍ REKREACI

- slouží pro soustředěnou individuální rekreaci v objektech pro individuální rekreaci na ZPF, PUPFL, případně ostatních plochách.

Přípustné jsou:

- stávající objekty pro individuální rekreaci, jejich rekonstrukce a dostavby do velikostí stanovených pro novostavby objektů pro individuální rekreaci s tím, že na PUPFL nelze zvětšovat zastavěnou plochu objektu
- společná hygienická zařízení pro chatovou nebo zahrádkářskou osadu mimo PUPFL
- kůlny na nářadí o zastavěné ploše max. 4 m² mimo vyhlášené rekreační oblasti a PUPFL.

Podmíněně jsou přípustné (mimo PUPFL):

- novostavby objektů pro individuální rekreaci:
 - ve vyhlášených rekreačních oblastech (Přebreda, Holedná, Ponávka) pouze na základě veřejnoprávně projednaného územněplánovacího podkladu nebo schválené územněplánovací dokumentace zóny. Objekty zde mohou mít zastavěnou plochu včetně verand, vstupů a teras max. 50 m². Mohou být podsklepené a mít jedno nadzemní podlaží a podkrovní. Obestavěný prostor části stavby nad upraveným terénem nesmí překročit 230 m³;
 - mimo vyhlášené rekreační oblasti pouze na základě schválené územněplánovací dokumentace zóny nebo územněplánovacího podkladu lokality. Objekty zde mohou mít zastavěnou plochu včetně verand, vstupů a teras max. 25 m². Mohou být podsklepené a mít jedno nadzemní podlaží a podkrovní. Obestavěný prostor části stavby nad upraveným terénem nesmí překročit 110 m³;
- jednotlivé stavby služeb a veřejného stravování, pokud mají doplňkovou funkci, která odpovídá využívání území stávajících chatových a zahrádkářských osad.

Pro plochy s objekty pro individuální rekreaci obecně platí, že další dělení stávajících parcel nezakládá právo výstavby dalších objektů pro individuální rekreaci“ (podtržení doplněno zdejším soudem).

Dle čl. II bodu 1 Přílohy č. 1 přitom platí, že:

„Stavby a zařízení neuvedené v regulačních podmínkách jednotlivých funkčních typů jsou nepřípustné – s výjimkou komunikací a zařízení technické vybavenosti zajišťujících pouze bezprostřední obsluhu předmětné funkční plochy, objektů zeleně, dětských hřišť a ostatních veřejných prostranství.

Stavby uvedené v popisu funkčních typů jsou v jednotlivých případech nepřípustné, jestliže:

- počtem, polohou, stavebním objemem, rozlohou nebo účelem odporují charakteru předmětné lokality,
 - *mohou být zdrojem závad nebo vlivů, které dle charakteru lokalit jsou neslučitelné s pohodou v lokalitě samotné nebo v jejím okolí,*
 - *nemají zajištěno odpovídající dopravní napojení a odstavování vozidel (podtržení doplněno zdejším soudem).“*
17. S ohledem na shora uvedené podmínky má zdejší soud ve shodě se správními orgány za to, že záměr žalobkyně, spočívající ve stavbě úschovny náradí pro Spolek zahrady a chaty na Západí, z.s., je stavbou služeb mající doplňkovou funkci, která odpovídá využívání území stávajících chatových a zahrádkářských osad, a která tudíž je stavbou podmíněně přípustnou ve smyslu Územního plánu města Brna. Ostatně mezi stranami není sporu o tom, že žalobkyně prokázala, že její záměr je právě stavbou služeb mající doplňkovou funkci, která odpovídá využívání předmětného území. Daná skutečnost je však jen jednou z podmínek, jejichž splnění je nutné pro vyslovení závěru o souladu záměru s územně plánovací dokumentací.
18. Další podmínka vyplývá právě z obecných regulativů prostorového uspořádání území, konkrétně z čl. II. bodu 1 Přílohy č. 1, dle kterého takový záměr nesmí odporovat charakteru předmětné lokality, ať už počtem, polohou, stavebním objemem, rozlohou nebo účelem.
19. Z výše uvedených regulačních podmínek jednoznačně vyplývá charakter daného území, který je definován přípustným obestavěným prostorem staveb, a to 110 m³, a přípustnou zastavěnou plochou, a to 25 m². V případě záměru žalobkyně se však jedná o stavbu o zastavěné ploše 87,5 m² a obestavěném prostoru 297 m³, což jsou parametry, které významně přesahují jak územním plánem stanovené hranice pro zastavěnou plochu a objem, tak výměry většiny staveb nacházejících se na daném území, které právě určují charakter dané lokality jako celku. Z výše uvedeného je dle názoru zdejšího soudu patrný jednoznačný nepoměr zastavěné plochy záměru žalobkyně a ostatních staveb nacházejících se v okolí. Obestavěný prostor o výměře 297 m³ nelze považovat za objemově souladný s charakterem území, stejně tak zastavěná plocha o výměře 87,5 m² ani v nejmenším neodpovídá výměře zastavěné plochy povolené pro stavby na tomto území.
20. Zdejší soud proto zamítl jako nedůvodnou námitku žalobkyně o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu absence posouzení záměru z pohledu obecných regulativů. Z obsahu napadeného rozhodnutí, jakož i prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že právě takové posouzení správní orgány provedly, v důsledku čehož zhodnotily záměr žalobkyně jako nepřípustný. Obsah správního spisu nenavádí k tomu, že by správní orgány neměly pro dané posouzení dostatek podkladů. Charakter předmětné lokality zcela v souladu se zákonem určily právě na základě informací z Územního plánu města Brna a ze skutečného stavu zástavby v dané lokalitě. Konstatování přípustnosti záměru z hlediska souladu jeho účelu s účelem využití předmětného území automaticky neznamená soulad záměru s územně plánovací dokumentací jako celkem.
21. Nedůvodnou zdejší soud shledal také námitku žalobkyně směřující proti porovnání stavby úschovny náradí se stavbami individuální rekreace. Byl-li stavební úřad, potažmo žalovaný, povinen posoudit soulad záměru s charakterem předmětné lokality, nelze mu

jakkoli vyčítat, že charakter předmětné lokality vydefinoval stavbami nacházejícími se v dané lokalitě – právě charakter zástavby totiž z logiky věci vytváří charakter dané lokality. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že stavby pro individuální rekreaci jsou stavbami povahou a účelem zcela odlišné od záměru žalobkyně. Správní orgány přirozeně neměly možnost porovnat záměr žalobkyně s obdobnou doplňkovou stavbou v daném území, nenacházeli-li se v něm. To však správní orgány v žádném případě nezprostilo povinnosti ani možnosti posoudit soulad záměru s charakterem dané lokality, a to právě prostřednictvím jeho porovnání s charakterem staveb lokalitu tvořících. Pro posouzení právě projednávané věci je rozhodující, že stavba úschovny náradí objemem i rozlohou mnohonásobně překračuje povolené parametry zakotvené v územně plánovací dokumentaci pro zastavěnou plochu a obestavěný prostor staveb v dané lokalitě. Takové řešení jednoznačně negativně zasahuje do charakteru daného území. Je to tedy právě nepřiměřené prostorové řešení stavby, které má za důsledek nesoulad se stávajícím charakterem lokality. Zvolený postup správních orgánů i jimi provedené posouzení je dle názoru soudu zcela v souladu se zákonem.

IV. Shrnutí a náklady řízení

22. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
24. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. června 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.